

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

Jennifer Dupee

MAGAZINUL DE VISURI

Traducere din limba engleză
DIANA ȚUȚUIANU

LBRIS

We know
books

Partea întâi

Toamna

1

Casa impunătoare din cărămidă, construită în stil colonial, era ridicată pe vârful unui deal acoperit cu iarbă, cu panta peluzei presărată cu ulmi și sicomori mlădioși, în zona estică a orașului de la malul Mării Kent Crossing de pe coasta de nord a statului Massachusetts. Cocoțată acolo, cu vedere la plajă pe o parte și la liniștita Main Street pe cealaltă parte, dădea impresia că era în locul acela de veacuri, de parcă ar fi păzit ceva. „Nu e de mirare“, se gândi Larisa. Încă nu spusese nimănui acest lucru, dar scopul venirii ei aici era de a pregăti casa pentru vânzare. Luase trenul din Boston în ziua aceea de sâmbătă, sosise după-amiaza devreme și o luase intenționat pe jos prin centrul orașului – Main Street fiind, de fapt, singura stradă ce se putea considera a fi în centru –, pe lângă magazinul de feronerie Duffy’s Hardware, brutăria Antonio’s Italian Bakery și curățătoria Sunshine Cleaners pe partea stângă, biserica episcopală St. John’s, micul restaurant Shea’s Tavern și magazinul de rochii de mireasă Little French Bridal Shop pe partea dreaptă, după care urma benzinăria cu două pompe, chiar înaintea drumului să înceapă să urce spre Elmhurst. Strângând în mână cheia pe care avocatul care se ocupa de proprietăți i-o trimisese prin FedEx, zăbovise o clipă în fața vitrinei frumos decorate a magazinului de rochii de mireasă, studiind fusta voluminoasă și corsajul din satin ivoriu de pe manechinul care, cu o mână întinsă

într-o parte și capul ușor ridicat, reușea să aibă o postură elegantă fără pic de efort.

– Eu nu mă voi mărita niciodată, declară ferm înainte de merge mai departe cu valiza în mână.

Și o spusese sincer, fără nici un fel de amărăciune. În ciuda presiunii aduse de schimbarea iminentă a prefixului în vara următoare, când avea să împlinească 40 de ani, căsătoria nu o preocupa deloc. Nu simțise dorința aceea arzătoare pe care o aveau unele femei – ea știa asta foarte bine – de a merge triumfătoare spre altar ca să-și pună pirostriile, cum se spunea, și să se lege de cineva la bine și la greu până când moartea avea să-i despartă. Dar dată fiind despărțirea ce urmase, nu cu mult timp în urmă, după ultima ceartă cu Brent – și lucrurile pe care ea le spusese, lucrurile acelea de neiertat –, statutul ei de femeie singură i se părea dintr-odată chiar mai clar și definitiv. Doar că acum, apropiindu-se de casă, urcușul domol și coborâșul pajiștii întinse care imitau cumva valurile oceanului de dedesubt, simți înțepătura tristetei și dorința nerostită de a fi și ea în rând cu lumea. Dar, se gândi ea, mereu se simțea cuprinsă de nostalgie când venea acasă – nu în casa părintească, în care se născuse și crescuse, ci în cea de aici, din orașul natal, casa ce-i aparținuse până acum mătușii Ursula.

Strânse și mai bine cheia în mână, pășind pe aleea șerpuitoare ce urca spre casa de a cărei prezență devenise conștientă aproape fizic. Ulmul uriaș care-i dăduse numele se arcuia deasupra și parcă în jurul ei, cu ramurile acelea maronii, subțiri și elastice precum curbura gâtului unei femei care se întorcea să privească peste umăr. Larisa putea auzi mugetul și șuieratul oceanului care se întindea dincolo de pajiște, în spatele casei, jos, înspre stânga. Trase în piept aerul sărat și-și aminti de tatăl ei cum cobora malul abrupt și golaș ce ducea spre apă, mărginit de tufșuri de trandafiri de plajă, cu bobocii lor rotunzi și cu frunzele întinse în formă de coronită, infuzând aerul cu parfumul acela dulce, persistent primăvara și vara.

– *Rosa rugosa*, intona el ca într-un cântec, referindu-se la numele latinesc al arbustului. Nu e nici o *Rosa rugosa* pe aici. Cine e ea?

Larisa, pe vremea când era copil, chicotea și i-o lua înainte ca să culeagă câte o floare, să-și umple plămâni de parfumul acela delicios. Dar acum nu era primăvară și, deși se simțea mirosul oceanului și deja avea obraji jilavi de la umezeala din aer, nu simțea parfumul trandafirilor de plajă, căci nu mai erau înfloriți. În schimb, aerul avea aromă de frunze ude amestecată cu fumul ce ieșea pe coșurile caselor. Adulmecând și cercetând peisajul din jur, Larisa se simți întrucâtva încântată, așa cum se întâmpla adesea toamna, că părul ei arămiu se potrivea atât de bine cu culorile toamnei, cu nuanțele acelea de portocaliu și auriu care contrastau puternic cu azuriul cerului senin. Totuși, era un pic cam rece, prea rece ca să se simtă confortabil, așa că își strânse umerii înfrigați sub paltonul de lână de culoarea cămăii.

Se opri când ajunsese pe culme. Se simțea ciudat să vină aici pentru prima oară fără să fie întâmpinată de strămătușa ei. Desigur, participase și Larisa la comemorarea ce avusese loc aici după înmormântare, dar în momentul acela atmosfera fusese alta. Până la cei 96 de ani ai ei, mătușa Ursula avusese parte de o existență fericită. Murise liniștită, în somn, fără a trece prin luni întregi de suferință și de durere, fără să-și fractureze șoldul ori să facă pneumonie. Și, de aceea, starea de spirit a tuturor fusese liniștită și plină de respect, dar deloc sumbră așa cum ar fi putut fi, dată fiind ocazia. Venise toată lumea – și măcelarul, și brutarul și, da, cel care făcea lumânări – și cu toții avuseseră multe povești de spus fie despre mătușa Ursula, fie despre cine știe ce altceva. Larisa, așezată pe brațul canapelei, alături de părinții ei, se străduise din răsuputeri să nu izbucnească în râs când văzuse cât de previzibil și de provincial i se păruse totul. „Orășelul ăsta e plin de oameni cărora le place să se audă vorbind“, spunea mătușa Ursula. „Vrei să spui că sunt oameni sociabili“, o corecta familia. Nu, voia să spună exact asta, că mulți vorbeau *numai despre fleacuri ori despre*

rahaturi. Masa de comemorare fusese prilej de dezbateri despre vreme, despre străzile proaspăt asfaltate, despre semaforul care fusese în sfârșit instalat la Four Corners. Se vorbise chiar și despre rahat la propriu, mai precis despre noul sistem de canalizare de sub bibliotecă, după ce țevăria originală din 1910 fusese infiltrată de o mulțime de rădăcini lemnoase de la arțarul din vecinătate, ce crescuseră, trecând la propriu prin ea. Și continuaseră cu alte și alte fleacuri, practic fără sfârșit. Ore întregi se vorbise despre șapa de ciment care avea să fie turnată la secția de poliție, despre luminile ce aveau să fie instalate pe acoperișul primăriei, despre hidranții apăruți în susul și-n josul străzii principale, despre familia de veverițe ce trebuise scoasă din șopronul lipit de clădirea în care-și desfășura activitatea clubul de istorie și despre zarva creată din pricina asta, veverițele fiind niște animăluțe atât de familiste.

Discuțiile continuaseră în felul acesta toată după-amiaza și după ce începuse să se întunece, până ce Larisa devenise aproape zen. Închizând ochii și sprijinindu-se de spătarul canapelei, ea însăși se simțise picând într-un fel de transă, obișnuindu-se cu zumzetul din jurul ei, absorbind sunetele fără a auzi cu adevărat vorbele. Apoi, în cele din urmă, ceasul din hol bătuse ora 17.00, iar oamenii își luaseră caserolele cu mâncare și farfuriile cu plăcintă de mere și spusese că trebuiau să plece acasă, la cină. Și după ce se risipise mulțimea, după ce resturile de mâncare – prăjiturelele, legumele tăiate, sendvișurile – fuseseră puse pe platouri și acoperite cu folie de plastic, atunci primise inelul: un safir cu tăietură pătrată, înconjurat de diamante, înmănat fără nici un fel de ceremonie de tatăl său, care știuse că mătușa Ursula, sora mai mică a tatălui lui, nu ținuse absolut deloc la bijuteriile familiei.

– Ar fi vrut să-l iei tu, spusese el.

– Chiar așa? zâmbise vag Larisa, arcuind o sprânceană.

Bărbatul ridicase din umeri.

– Cui altcuiva să-l dăruiască?

Apoi mersese mai departe, pe hol, spre biroul unde trebuia să sorteze în continuare documentele Ursulei.

Acum, când băgă cheia în broască, descuie și deschise ușa grea de stejar și trecu pragul în holul central, locul i se păru neclintit. Prea multă liniște, chiar și pentru gustul mătușii Ursula. Larisa știa, desigur, că o vizitase aproape în fiecare săptămână de când împlinise 10 ani, când devenise suficient de mare să se înțeleagă cu ea, până ce făcuse 17 ani și plecase la facultate. Casa aceasta, atât de familiară odinioară și atât de plină de nostalgie acum, îi inspira sentimente pe care nu le regăsea în altă parte, amintindu-i puțin de epoca industrializării și un pic de jocul de societate pe nume Clue. Nu era, desigur, atât de decorată, nici atât de specific englezească, dar construcția era în bună măsură aceeași: o scară uriașă, în spirală, care ducea la etaj, o mare cameră de zi în stânga, cu o canapea bej și un pian deschis, un living impunător în dreapta. În holul din față erau luminoare, sub scări era o baie, pe peretele bucătăriei era un tocător de gheață, iar dedesubt erau mai multe găletoșe metalice pentru afine pe care le folosea Larisa odinioară, când se ducea să adune fructe de pădure împreună cu bona ei și cu alți copii din vecinătate. O cămară, un tobogan pentru lenjerie, o bibliotecă cu pereții acoperiți de cărți și o scară metalică prinsă pe un suport cu șine. Mai era un fel de salonaș cu pereți de sticlă, ca o seră, unde stătea de obicei mătușa Ursula însăși – cu părul ridicat și cu ochii ei de culoarea linteii franțuzești – mâncând quiche sau iaurt cu lămâie, sparanghel opărit sau ouă umplute, lucruri pe care acum nu le mai mânca nimeni. Pe pereți erau instalate sonerii pentru servitoare și, chiar dacă Larisa știa că soneriile nu mai funcționau, îi făcea plăcere să apese pe butoane ca să vadă dacă avea să dea cineva fuga să le îndeplinească ordinele. Nu venea niciodată nimeni.

Acum urcă scara, trecând cu privirea peste portretele înaintașilor ei, agățate pe peretele pe lângă care fusese construită scara. Un bărbat tânăr, cu o cămașă cu pliseuri și pantaloni trei sferturi, cu un zâmbet îndrăzneț în colțul gurii. Un grup de trei fete, trei

surori, urcate pe niște cai mari, aranjați în ordinea înălțimii. Mai erau câteva poze ceva mai noi printre cele vechi – o imagine de ansamblu surprinsă de pe acoperișul casei, la o reuniune de familie; o imagine cu Larisa însăși îmbrățișând-o pe mătușa Ursula. Și urma una dintre preferatele Larisei: o poză sepia într-o ramă ovală, înfățișând o fetiță îmbrăcată cu o rochie albă, cu mâneci lungi, bufante, cu mâinile împreunate cumiți în poală, o expresie liniștită pe fața micuță și cu o fundă imensă în părul ce i se revărsa pe umeri. Larisa și-l imagina – părul – fiind arămiu, ca al ei. Ochii i se îndreptară înapoi pentru o clipă spre cele trei fete pe cai, cărora deja începuseră să li se contureze trăsăturile femeilor adulte ce aveau să devină. Se opri puțin, gânditoare. Femeile din familia ei fuseseră mereu foarte puternice. Femei care vorbeau despre fleacuri drăguțe și foloseau doar eufemisme, ca niște doamne, dar care reușeau întotdeauna cumva să obțină ceea ce-și doreau. Când mătușa Ursula suna să spună că era mare păcat că nu o văzuse pe Larisa de câteva săptămâni, asta însemna că Larisa trebuia să se ducă imediat la ea ca să o întrebe de sănătate. Când bunica Lydia, care murise mult mai de tânără comparativ cu mai vârstnica ei cumnată, comentase că vărul Edward avea o poftă de mâncare foarte sănătoasă la cină, asta însemna că se îndopa de-a dreptul ca un porc. Oare era și ea o femeie puternică? Larisa nu știa. Dar explorând casa, trecându-și degetul peste stâlpii de alamă ai patului, își dădu seama de un lucru: putea pretinde că era puternică, deși nu era.

Luând-o din nou în jos pe scări, trecând iar cu privirea de-a lungul peretelui, se opri o clipă să se uite la poza părinților ei, ținându-se strâns de mână și privind-se în ochi cu atâta iubire, așa cum o făceau adeseori. Tatăl era îmbrăcat într-un costum de zi, cu vestă și cu pălărie înaltă, mama purta o rochie clasică, cu mâneci lungi, strângând în mâna liberă un buchet modest de flori.

Larisa înghiți în sec. „O vreau pe mama“, se gândi o clipă, dar imediat se dojeni în gând pentru dorința asta imposibilă,

copilărească. Părinții ei erau acum atât de departe de ea, și nu doar fizic, căci mama se lupta deja de câțiva ani buni cu demența senilă, iar tatăl era singurul care se ocupa de ea, cu ceva sprijin din partea comunității de pensionari din New Hampshire. Larisa știa că și ea purta ceva din vina pentru distanța dintre ei. Nu îi vizita cât de des ar fi trebuit; nu îi sprijinea așa cum ar fi trebuit. Dar nu voia să recunoască faptul că așa ceva era posibil. Nu suporta să-și vadă mama deteriorându-se în felul acela și chinându-se să-și găsească vorbele. Mama ei, care mereu fusese atât de capabilă, atât de iubitoare. Larisa simți un val de furie că ea – Larisa – acum nu mai avea pe nimeni pe lumea asta să țină la ea, să aibă grijă de ea, pe nimeni în afară de ea însăși. Apoi simți instantaneu o senzație la fel de pregnantă de vinovăție. Slavă Domnului că tatăl său era atât de bun, atât de răbdător! Larisa nu s-ar fi putut ocupa niciodată de mama așa cum se ocupa el. Dar nici nu era nevoie, nu-i așa? Doar ea era copilul, nu soțul.

Lăsă pozele în urmă și coborî scările spre living. Zâmbi, așa cum făcea mereu în fața tapetului de pe pereți: era bleumarin, imprimat cu model cu fazani alb-gălbui care se uitau peste umăr, cumva temători. Fazanii păreau atât de prostuți, ca și cum ar fi fost surprinși de un zgomot fulgerător în mersul lor înainte, încât ea nu se putea abține să nu râdă când îi vedea. Dar zâmbetul îi pieri de pe buze când văzu fâșia lată de hârtie care se desprinsese de pe perete deasupra căminului, atârând ca limba unui câine din desene animate.

– Rahat! exclamă cu voce tare.

Dacă mama ar fi fost într-o stare mai bună, era exact genul de lucrare de care s-ar fi putut ocupa împreună, genul acela de proiect special potrivit pentru mame și fice. Să repare casa și pe urmă să se stabilească în ea. Dar nu, conacul era mult prea mare. Nu se putea descurca. Cel mai bine era să facă reparațiile necesare și să-l vândă. Așa că, după ce se sui pe un scaun și încercă în zadar, balansându-se pe el, să fixeze hârtia la locul ei, își strânse lucrurile, ieși, apoi o apucă înapoi în josul dealului, spre

LIBRIS | We know
books

magazinul de feronerie al lui Duffy, unde spera să găsească niște adeziv pentru tapet.

Aproape că ajunsese acolo când, pe la jumătatea drumului pe Main Street, privirea îi fu din nou atrasă de manechinul din vitrina magazinului pentru mirese. Se opri și se uită cu mai multă atenție. Mâna manechinului avea, observă ea acum, o delicată manichiură franceză roz pal și purta un diamant fals pe inelarul mâinii ridicat grațios. Larisa se strâmbă, dar se simți totuși cuprinsă de un imbold neașteptat, izvorât din starea aceea de spirit independentă, chiar rebelă, care, spre surprinderea și încântarea ei, părea să o caracterizeze acum mult mai mult decât în trecut. Oare nu ar fi fost amuzant, se gândi, să arunce o privire la rochiile acelea? Să se prefacă pentru o clipă că ea era manechinul acela sau chiar propria mamă, înainte de a se îmbolnăvi, coborând treptele bisericii? Oare cum se simțea o femeie îmbrăcată așa? Avea impresia că sigur s-ar fi simțit penibil să defileze așa, pompoasă și împodobită ca un păun. Dar nu trebuia să știe nimeni că nu era adevărat. Oare era în stare s-o facă? Trase aer în piept și zâmbi. Da, era.

Și așa se trezi Larisa cu mâna pe mânerul ușii, spre propriul amuzament, hotărând că *putea* intra să încerce niște rochii. Pentru că, la naiba, ce altceva avea de făcut? Tapetul putea să mai aștepte. Așa că intră, clopotelul de la intrare se auzi scoțând un clinchet, iar înainte să-și dea seama ce se întâmpla, se trezi în fața doamnei Muldoon, profesoara ei de engleză din clasa a opta, care, cu un pix și un clipboard în mâini, părea să facă inventarul. Larisa înțepeni, cât se putea de conștientă că *acum* era momentul să evadeze dacă voia. Dar chiar atunci doamna Muldoon își scoase ochelarii, lăsându-i să-i atârne de un lanț pe piept. Cu o figură deranjată sau poate doar confuză, ridică ochii spre clienta ei.

– Îmi cer scuze, se bâlbâi Larisa. Nu mă așteptați. Bănuiesc că trebuia să-mi fac o programare pentru genul ăsta de întâlnire.

Deși amintirile îi erau destul de vagi în privința asta, cu siguranță Larisa auzise la un moment dat că doamna Muldoon

se pensionase și-și deschisese un magazin cu rochii de mireasă, așa că nu se miră când ochii doamnei Muldoon se luminară, recunoscând-o, iar femeia își abandonă clipboardul ca s-o cuprindă într-o caldă îmbrățișare.

– Dar nu pentru o localnică precum Larisa Pearl! exclamă ea voioasă. Scumpo, ce mai faci? Am auzit că e posibil să te întorci, dar iată-te... Uită-te la tine! Larisa Pearl în pragul buticului *meu*. Dar nu sta așa acolo... Intră!

Larisa făcu un pas în față și se trezi în mijlocul încăperii. Magazinul era mic și pătrat, cu o vitrină în partea din spate și rochii agățate pe umerase de jur împrejur, peste tot, unele lungi, lucioase, mulate, altele înfoiate, cu multe voaluri transparente, majoritatea albe sau în diferite nuanțe de ivory. Într-un colț erau expuse rochii pentru mama miresei și domnișoarele de onoare – de culoarea castanei, a somonului sau a oului de rață –, în timp ce în celălalt se vedeau o mulțime de voaluri – din dantelă, cu paiete sau cu model.

– Ei, n-aș putea spune că m-am întors *realmente*.

Larisa se luptă să se desprindă din îmbrățișarea doamnei Muldoon.

– Timmy O’Leary te-a văzut coborând din tren în această după-amiază – mergem amândoi să ne bem cafeaua după prânz la Antonio’s – și cumva, nu știu cum, am fost sigură că vei trece pe aici. Am avut o premoniție în adevăratul sens al cuvântului, zise doamna Muldoon, făcând un pas înapoi și zâmbindu-i larg Larisei, cu mâinile în șolduri. Pur și simplu, *am știut* că o să vii să-mi faci o vizită la magazin.

Larisa încuviință din cap, încercând să pară cât putea de neutră, nesigură dacă să dea cărțile pe față atât de curând.

– Rochiile acestea chiar sunt francezești? o întrebă ea, aruncând o privire în jur.

Doamna Muldoon flutură din mână ca și cum ar fi îndepărtat o muscă.

URDIS | We know
books

–Oh, nu, nu, e doar un truc pe care-l folosesc pentru ca oamenii să-mi treacă pragul.

Rămaseră acolo o clipă, față în față, în timp ce Larisa se uită în jur, dintr-un colț al magazinului în celălalt.

–Câte sunt! remarcă Larisa, neștiind ce altceva să comenteze.

Doamna Muldoon ridică ambele mâini, cu palmele deschise spre ea, gesticulând ca și când ar fi vrut să oprească un vehicul în mișcare.

–Acum, nu intra în panică! Te poate copleși senzația asta când intri aici. Dar nu-ți face griji, sunt absolut *sigură* că pot să-ți găsec ceva absolut perfect pentru ziua ta specială. Mă pricep de minune să găsec rochia potrivită.

–Nu, nu... începu din nou Larisa, dar doamna Muldoon o întrerupse.

–Larisa Pearl se mărită! începu ea să îngâne ca un cântec, aproape țopăind în pantofii cu tocuri medii. *Larisa Pearl* se mărită!

–De fapt... De fapt, nu vreau decât să mă uit un pic la rochii, încercă să o corecteze Larisa, dar doamna Muldoon nu o asculta.

–Ți-ai luat ceva în care să te schimbi? Și un sutien fără bretele? Larisa se holbă la ea, gândindu-se cum naiba să iasă din situația asta, dar doamna Muldoon începu din nou să gesticuleze: Nu-i nimic, am eu.

Și înainte ca Larisa să se poată împotrivi, doamna Muldoon o împinse deja ușurel pe lângă vitrină, pe un hol mic și apoi într-o cabină de probă de dimensiuni considerabile, împingându-i în brațe niște lenjerie de unică folosință și un halat de prosop.

–Pune astea pe tine, iar eu mă duc să aduc niște rochii. Ai poze decupate din reviste? Cu modelul care te-ar interesa?

Larisa clătină din cap.

–Stai liniștită, aduc mai multe modele.

Și astfel, înainte să se dezmeticească, se trezi că mergea mai departe cu șarada asta, dezbrăcându-se de fusta de lână și de cizme

și punându-și lenjeria dantelată. Era ceva ciudat, se gândi Larisa stând acolo aproape goală, în faptul că era în lenjerie intimă – mai degrabă într-o lenjerie intimă a altcuiva – în fața unei persoane aproape străine, care-i dădea un fals sentiment de intimitate. Așa că rămase acolo, în sutienul și halatul acela de împrumut, gata să se lase dusă de valul de entuziasm al doamnei Muldoon. La urma urmei, se gândi, ce-ar fi putut să se întâmple?

–Întotdeauna mi-am închipuit cum va fi să-mi plănuiesc nunta perfectă, spuse Larisa, dar nu am crezut că voi găsi un magazin de rochii atât de aproape de casă.

Ceea ce nu era adevărat, desigur. Larisa nu visase niciodată că avea să-și pregătească propria nuntă și cu atât mai puțin o nuntă ca-n povești; de fapt, abia dacă se gândise vreodată la posibilitatea de a se mărita. Atunci de ce făcea asta? Nu putea să explice, dar nici nu se putea opri. Se simțea vag conștientă că evita să contrazică pe cineva, așa cum făcea adesea, dar nu era vorba numai de ezitarea ei. Îi plăcea faptul că avea această supapă, această posibilitate de evadare din propria existență. Se simțea incredibil de liberă, gata să joace acest rol precum o actriță pe scenă.

–Ce să zic, ai fost foarte isteată pentru că nu te-ai grăbit, scumpo, se auzi vocea doamnei Muldoon prin peretele cabinei de probă.

Larisa o auzi împingând umerase pe barele metalice și alegând probabil diferite rochii.

–Sally a mea, Dumnezeu s-o apere, e fericită cu cei cinci copii ai ei – dintre care doi sunt deja adolescenți! –, dar are douăzeci de kilograme în plus și lucrează cu o jumătate de normă ca agent turistic. Asta se întâmplă când te măriți prea tânără.

Larisa încuviință din cap. Și-o amintea pe Sally, care fusese în aceeași generație cu ea la școală. Fuseseră oarecum prietene, căci avuseseră unele ore comune și ocazional stătuseră una lângă alta la cantină, la masa de prânz.